

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobce: **J. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Ukleinem
sídlem Mánesova 1175/48, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze 30. 7. 2025 č. j. MSK 83868/2025, ve věci
dopravního přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

č. j. MSK 83868/2025, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Havířova, správního odboru (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 6. 2025 č. j. MMH/141165/2025, ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit z nedbalosti tím, že dne 28. 10. 2024 v době okolo 12:10 hodin v Havířově – Šumbarku, na ulici Hřbitovní, ve směru jízdy k ulici Chrpová řídil motorové vozidlo Citroën, RZ X, přestože nebyl držitelem řidičského oprávnění, tedy porušením § 3 odst. 3 písm.

a)

zákona

o silničním provozu.

2. Žalobce v žalobě namítl následující žalobní body:

- 1) Žalobce namítl, že byl držitelem řidičského oprávnění dle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a k dané situaci došlo v důsledku neúplného poučení ze strany lékaře. Ve skutečnosti žalobce držitelem řidičského oprávnění byl, řidičský průkaz měl u sebe, pouze byl dříve lékařským vyšetřením diagnostikován jako zdravotně nezpůsobilý k řízení motorových vozidel, a to pouze dočasně. V této době skutečně neřídil. Po absolvování lékařské prohlídky na kardiologické ambulanci mu však bylo lékařem výslovně sděleno, že již řídit může. Žalobce tedy jednal v souladu s pokyny lékaře a neměl důvod se domnívat, že by řídil v rozporu s právními předpisy. Žalobce neměl informace o tom, že je povinen podstoupit další lékařskou prohlídku k přezkoumání zdravotní způsobilosti, aby jeho řidičské oprávnění bylo opět platné. Tuto skutečnost mu lékař nesdělil, a naopak jej výslovně ujistil, že řídit může.
- 2) Žalobce namítl absenci společenské škodlivosti činu. Má za to, že pouhé formální naplnění zákonných znaků přestupku nestačí – jednání musí být současně společensky škodlivé. Společenská škodlivost představuje materiální stránku přestupku, která odlišuje skutečné přestupky od pouhých formálních porušení zákonných ustanovení. Dle názoru žalobce je rozhodnutí správního orgánu I. stupně přepjatě formalistické, neboť chybí řádné vyhodnocení společenské škodlivosti činu. Žalobce má za to, že argument správního orgánu I. stupně, že *„řízení motorového vozidla obviněným bez řidičského oprávnění představuje reálné ohrožení právem chráněného zájmu, kterým je bezpečnost silničního provozu“*, je nesprávný, jelikož nerespektuje skutečnost, že faktická způsobilost k řízení byla u žalobce bezpochyby dána. K tomu se dále váže posouzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že námitka žalobce není důvodná, neboť řízení motorového vozidla bez platného oprávnění je objektivně protiprávní, a to bez ohledu na subjektivní přesvědčení řidiče o své zdravotní způsobilosti. Již ze samotného přístupu žalovaného je zřejmé, že daný případ posuzuje čistě formalisticky, bez dalšího posouzení všech nastalých okolností, včetně jednání žalobce v omluvitelném omylu. Omluvitelný omyl žalobce má přitom zásadní dopad na posouzení jeho zavinění. Žalobce se v dobré víře domníval, že je držitelem platného řidičského oprávnění. Nejvyšší soud v rozhodnutí 8 Tdo 325/2012 zdůraznil, že omluvitelný právní omyl pachatele může vyloučit jeho odpovědnost, pokud je omluvitelný a není založen na pouhé spekulaci, což je právě tento případ. Žalobce jednal v dobré víře, že je držitelem platného řidičského oprávnění, a své jednání činil v důvěře ve sdělení odborně způsobilé osoby – lékaře. Napadené rozhodnutí proto zasáhlo žalobcovo právo na spravedlivý proces a je v rozporu se zákazem přepjatého formalismu.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

- 3) Rovněž v rovině individuálního posouzení věci správní orgány selhaly, když nevzaly v potaz objektivně existující polehčující okolnosti, ani skutečnost, že žalobce jednal v omluvitelném omylu. Žalobci byla uložena sankce, která je z hlediska účelu správního trestání zjevně nepřiměřená a v daném kontextu nespravedlivá. Takto uložený trest ztrácí svůj preventivní smysl, neboť žalobce nebyl motivován úmyslným porušením právních předpisů, nýbrž jednal v důvěře ve sdělení odborně způsobilé osoby a v důsledku institucionálního pochybení při doručování. Žalobce tak má za to, že uložením sankce v zákonné sazbě bez náležitého zohlednění všech specifických okolností případu došlo k porušení zásady spravedlivého trestání i zásady individualizace trestu, mající za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný ve vyjádření zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňového, neboť argumentace žalobce se opakuje. Dále žalovaný uvedl, že žalobce byl uznán vinným pro přestupek spočívající v řízení vozidla bez řidičského oprávnění. Jakékoliv námitky týkající se hodnocení zdravotního stavu v době řízení vozidla jsou tedy dle žalovaného irelevantní, neboť nemohou nic změnit na skutečnosti, že žalobce držitelem řidičského oprávnění v rozhodnou dobu nebyl. Žalovaný připomíná, že řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která je odborně způsobilá k řízení motorových vozidel, přičemž tuto podmínku odborné způsobilosti musí splňovat po celou dobu držení řidičského oprávnění. Žalobce tedy nelze považovat za laika, pokud se týká znalosti zákona o silničním provozu, neboť jako držitel řidičského oprávnění byl povinen tento zákon znát. Žalobce namítá, že se spolehl na vyjádření lékaře, který mu sdělil, že může řídit. Takové tvrzení jej však nemůže nijak vyvinut z přestupku, neboť lékař nemá žádnou pravomoc ve vztahu k udělení či odnětí řidičského oprávnění. O udělení a odnětí řidičského oprávnění nerozhoduje lékař, nýbrž výhradně správní orgán, což žalobce z titulu držitele řidičského oprávnění měl a mohl vědět. Za této situace se nemůže jednat o omluvitelný omyl, který by mohl mít za následek absenci zavinění; žalobce se mohl omylu vyvarovat, neboť povinnost seznámit se s příslušnou právní úpravou pro něj vyplývala ze zákona (§ 17 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, ve znění pozdějších předpisů). Žalovaný připomenul, že pro odpovědnost za daný přestupek postačí zavinění z nedbalosti, a to i z nedbalosti nevědomé.
4. Námitka, že žalobce nebyl informován o povinnosti podrobit se přezkoumání zdravotní způsobilosti, resp. přezkoumání odnětí řidičského oprávnění, je zcela v rozporu s obsahem spisu. Jak již bylo žalobci dříve vysvětleno, rozhodnutí o odnětí řidičských pro všechny skupiny vozidel obsahující také poučení o nutnosti přezkoumání zdravotní způsobilosti mu bylo řádně doručeno na adresu trvalého pobytu, kterou měl na tzv. ohlašovně. Vzhledem k tomu, že si zásilku do 10 dnů nevyzvedl, považuje se za řádně doručenou 10. dnem od jejího uložení - § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“ – fikce doručení). Zavinění žalobce v tomto směru spočívá v tom, že nezachoval potřebnou míru opatrnosti a neuspořádal si své osobní poměry tak, aby se mohl seznámit s písemnostmi, které mu budou doručovány.
5. Pokud žalobce dovodil, že ke dni přestupku byl „fakticky způsobilý“ k řízení motorových vozidel, má žalovaný za to, že takovou kategorii zákon nezná. Způsobilost k řízení motorových vozidel posuzuje výhradně posuzující lékař, tedy zpravidla praktický lékař (§ 84 odst. 2, odst. 4 zákona o silničním provozu). Správní orgány ani policisté nemají pravomoc k autoritativnímu posuzování zdravotního stavu řidiče. Ve vztahu k řízení motorových vozidel nemá tuto pravomoc ani odborný lékař (zde kardiolog), neboť lékařský

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

posudek, který je jedním z podkladů pro udělení řidičského oprávnění, je oprávněn vydat pouze lékař posuzující (tamtéž). Odborný lékař, resp. každý lékař má v tomto směru pouze oznamovací povinnost (§ 89a cit. zákona). Oznámení MUDr. J. P. ze dne 2. 7. 2024, které žalobce v řízení předložil, je právě oznámením, kterým tento lékař oznamovací povinnost plnil, nebyl však oprávněn závazně posoudit zdravotní způsobilost žalobce k řízení motorových vozidel a její trvání. I kdyby žalovaný přistoupil na teorii žalobce o jakési „faktické způsobilosti“, bylo by o ní snad možné uvažovat nejdříve od doby vystavení kladného lékařského posudku, podle kterého by byl žalobce opět zdravotně způsobilým k řízení motorových vozidel, tedy ode dne 11. 11. 2024. Avšak ani tento posudek nijak neprokazuje, že byl žalobce zdravotně způsobilý k řízení motorových vozidel v době spáchání přestupku dne 28. 10. 2024, neboť je platný až ode dne jeho vystavení, nikoli zpětně. Současně ani tento posudek sám o sobě žalobci nedovoľoval řídit motorová vozidla, k tomu byl žalobce oprávněn až po právní moci rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění (§ 100 zákona o silničním provozu). Argumentace žalobce je tedy v tomto směru zcela lichá, neboť ke dni spáchání přestupku nebyl držitelem řidičského oprávnění a současně ani nebyl zdravotně způsobilý k řízení motorových vozidel. Subjektivní přesvědčení žalobce o své zdravotní způsobilosti je zcela irrelevantní. Zákonodárce u odnětí řidičského oprávnění pro ztrátu zdravotní způsobilosti zvolil obdobné řešení jako v případě pozbytí řidičského oprávnění z důvodu uložení správního trestu zákazu řízení motorových vozidel. Pozbyté/odňaté řidičské oprávnění se nenabývá automaticky (např. vykonáním zákazu činnosti nebo opětovným nabytím zdravotní způsobilosti), nýbrž se nabývá rozhodnutím správního orgánu o vrácení řidičského oprávnění. Toto rozhodnutí se přitom nevzdává z úřední povinnosti, ale pouze na základě žádosti. I kdyby tedy žalobce v době přestupku měl kladný lékařský posudek o zdravotní způsobilosti, ten by ho ještě sám o sobě neopravňoval k řízení motorového vozidla. Žalobce však ani takový posudek v den spáchání přestupku neměl, tím méně se tedy mohl důvodně domnívat, že je oprávněn řídit motorové vozidlo. K tomu a k otázce zavinění a materiálního znaku přestupku srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 4. 2013 č. j. 5 As 76/2011-78 a judikaturu tam uvedenou, zejména rozsudek téhož soudu č. j. 7 As 137/2011-52. Jedná se o případ řízení vozidla bez řidičského oprávnění, které řidič pozbyl z důvodu zákazu činnosti; s ohledem na obdobné procesní postupy je dle žalovaného tento rozsudek plně aplikovatelný i v nyní projednávané věci. Žalovaný trvá na tom, že žalobce předmětný přestupek spáchal, přičemž je naplněna i materiální stránka přestupku. Polehčující okolnosti přestupku byly zohledněny v uložení správních trestů na samé dolní hranici zákonných sazeb. Nad rámec žalovaný upozornil – přestože taková námitka není obsahem žaloby – že podle speciální úpravy § 125e odst. 4 zákona o silničním provozu nelze od uložení správního trestu upustit. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že neshledal důvody pro aplikaci § 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, není toto odůvodnění v souladu se zákonem, neboť přednost má aplikace speciálního zákona, tj. zákona o silničním provozu. Žalovaný má za to, že tato vada nemohla mít vliv na zákonitost rozhodnutí, neboť v případě žalobce od uložení správních trestů upustit vůbec nelze. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž byl vázán skutkovým a právním stavem ke dni rozhodování správního orgánu a také obsahem žalobních tvrzení (ust. § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s. ř. s.).

7. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dle oznámení o přestupku č. j. KRPT-274093-3/PŘ-2024-070321 dne 28. 10. 2024 proběhla silniční kontrola žalobce jako řidiče poté, co řídil motorové vozidlo po pozemní komunikaci. Vyplynulo důvodné podezření, že řídil, ačkoliv není držitelem platného řidičského oprávnění. Tento stav nejprve vyplynul z evidenční karty řidiče, přičemž správní orgán I. stupně vlastním šetřením zjistil, že s žalobcem bylo vedeno a pravomocně ukončeno řízení o odnětí řidičského oprávnění pod spis. zn. MUOR S 18/2025/OD/MAM. Rozhodnutím č. j. MUOR 100951/2024/MAM, které nabylo právní moci dne 2. 10. 2024, bylo žalobci odňato řidičské oprávnění podle § 94 odst. 1 písm. a), § 96 odst. 5 zákona o silničním provozu (pozbytí zdravotní způsobilosti v důsledku nepodrobení se přezkoumání zdravotní způsobilosti a následné odnětí řidičského oprávnění). Následně rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 5. 6. 2025 č. j. MMH/141165/2025 byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 28. 10. 2024 v době okolo 12:10 hodin v Havířově – Šumbarku, na ulici Hřbitovní, ve směru jízdy k ulici Chrpová řídil motorové vozidlo Citroën, RZ X, přestože nebyl držitelem řidičského oprávnění, tedy porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 2 500 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
8. Podle § 125c odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel.
9. V podané žalobě žalobce namítl, že byl způsobilý k řízení vozidla, neboť mu jeho lékař (kardiolog) sdělil, že je schopen řídit. Žalobce dále poukázal na to, že neměl informace o tom, že je povinen podstoupit další lékařskou prohlídku k přezkoumání zdravotní způsobilosti, aby jeho řidičské oprávnění bylo opět platné. Tuto skutečnost mu lékař nesdělil.
10. K tomu krajský soud uvádí, že způsobilost k řízení motorových vozidel posuzuje výhradně posuzující lékař – zpravidla se tak jedná o praktického lékaře (§ 84 odst. 2, odst. 4 zákona o silničním provozu). Hodnocení zdravotního stavu odborným lékařem v kardiologické ambulanci samo o sobě žalobce k řízení vozidla neopravňuje a žalobce v takovém případě stále neměl řidičské oprávnění. Skutečnost, že lékař-kardiolog sdělil žalobci, že již může řídit motorové vozidlo, je pro oprávnění řídit zcela irrelevantní a nemá potenciál vyvinut žalobce z uvedeného přestupku. Správní orgány sice nejsou a ani nemohou být schopny posoudit vývoj zdravotního stavu řidiče, avšak o tom, zda bude určité osobě uděleno, vráceno nebo odňato řidičské oprávnění, rozhoduje příslušný správní orgán, nikoliv lékař. Za přílehlavou považuje krajský soud judikaturu NSS odkazovanou žalovaným ve vyjádření, především rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012 č. j. 7 As 137/2011-52, jehož závěry jsou na posuzovanou věc plně aplikovatelné, i když se v odkazované věci jednalo o odnětí řidičského oprávnění v důsledku sankce zákazu činnosti nikoliv v důsledku pozbytí zdravotní způsobilosti.
11. K námitce, že žalobce neměl informace o povinnosti podrobit se přezkoumání zdravotní způsobilosti, soud uvádí, že z obsahu spisového materiálu vyplývá opak. Žalobci

bylo fikcí doručeno (§ 24 odst. 1 správního řádu) rozhodnutí Městského úřadu Orlová ze dne 2. 9. 2024, jímž mu byla odňata řidičská oprávnění pro všechny skupiny vozidel z důvodu ztráty zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel. V posledním odstavci poučení tohoto rozhodnutí byl žalobce poučen, že bude-li chtít řídit motorová vozidla, bude muset požádat příslušný orgán obce o vrácení řidičských oprávnění a doložit posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, který nebude starší 30 dnů. Jde k tíži žalobce, že nezachoval potřebnou míru opatrnosti, aby se mohl seznámit s doručovanou písemností. Žalobní námitka je nedůvodná.

12. Žalobce dále namítl přepjatý formalismus rozhodnutí správních orgánů, neboť žalobce byl dle vlastního názoru „fakticky způsobilý“ řídit. Dle žalobce tak nebyla naplněna materiální stránka přestupku z důvodu absence společenské škodlivosti činu.
13. Krajský soud konstatuje, že materiálním znakem přestupku je společenská škodlivost činu. Zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) vymezuje přestupek na základě materiálně-formálního pojetí jako společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin (§ 5 citovaného zákona).
14. Všechny uvedené znaky musí být naplněny současně, aby správní orgán mohl dovodit odpovědnost za přestupek. Oproti trestnému činu je však míra společenské škodlivosti přestupku méně závažná. Ačkoli zákon o odpovědnosti za přestupek nevymezuje pojem společenské škodlivosti, považuje se za ni ve smyslu § 3 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupek i nadále porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. též VETEŠNÍK, Pavel. § 5 [Přestupek]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích, 2. vydání, Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2020, s. 43.).
15. Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, přestupku se dopustí ten, kdo řídí motorové vozidlo, ačkoliv není držitelem platného řidičského oprávnění. Zákon tedy výslovně vyžaduje právní způsobilost, nikoliv pouze faktickou schopnost řídit. Právní způsobilost je osvědčována platným řidičským oprávněním, jehož držení je podmíněno mimo jiné doložením zdravotní způsobilosti (§ 87 a násl. zákona o silničním provozu). Zákon o silničním provozu v citované skutkové podstatě stanoví přestupkem jednání, které již dosahuje v běžně se vyskytujících případech požadované společenské škodlivosti. V projednávané věci by nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku a jednání by nebylo možné považovat za přestupek tehdy, pokud by přítomnost dalších významných okolností vyloučila porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). Krajský soud shledal, že projednávaný případ nevykazuje takové okolnosti, jež by snižovaly, nebo dokonce vylučovaly společenskou škodlivost jednání řidiče vozidla, který řídil bez řidičského oprávnění, ačkoliv měl povinnost podrobit se přezkoumání zdravotní způsobilosti, o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. Řízení bez planého řidičského oprávnění (v nyní projednávané věci navíc v situaci, kdy bylo řidičské oprávnění žalobci odňato z důvodu zdravotní nezpůsobilosti) je objektivně nebezpečné, neboť cílem pravidel silničního provozu je zajištění plynulosti a bezpečnosti provozu. Pokud žalobce řídil, aniž byla přezkoumána jeho zdravotní

způsobilost, hrozilo zde riziko ohrožení a újmy pro ostatní účastníky silničního provozu. Ani situace, kdy nedošlo k ohrožení či porušení chráněného zájmu, není důvodem pro vyloučení žalobcovy odpovědnosti. V projednávaném případě proto soud vyhodnotil, že výše popsané jednání žalobce bylo společensky škodlivé a současně naplňuje všechny znaky přestupku, včetně jeho materiálního znaku. Ani tato žalobní námitka není důvodná.

16. Dále žalobce namítl, že správní orgány neposoudily předmětnou věc dostatečně individuálně, když nevzaly v potaz veškeré polehčující okolnosti, ani to, že žalobce jednal v omluvitelném omylu.
17. Jak již konstatoval žalovaný, řidičské oprávnění může být uděleno pouze osobě, která splňuje podmínku odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, přičemž tuto způsobilost je povinna mít po celou dobu, po kterou je držitelem řidičského oprávnění. Žalobce proto nelze považovat za osobu neznalou právních předpisů upravujících silniční provoz, konkrétně zákona o silničním provozu, jelikož jako držitel řidičského oprávnění měl povinnost se s tímto zákonem seznámit a znát jej. Žalobce uvedl, že důvěřoval stanovisku lékaře, jenž jej ujistil, že může řídit motorové vozidlo. Tato skutečnost jej však nemůže zbavit odpovědnosti za spáchaný přestupek, neboť lékař není oprávněn rozhodovat o vydání, odebrání či vrácení řidičského oprávnění. Pravomoc v této oblasti náleží výlučně správnímu orgánu, čehož si žalobce jako držitel řidičského oprávnění mohl a měl být vědom. Za těchto okolností nelze dovodit existenci omluvitelného omylu, který by vylučoval zavinění. Žalobce měl možnost se omylu vyhnout, neboť povinnost seznámit se s relevantní právní úpravou mu ukládal zákon. Navíc k naplnění odpovědnosti za uvedený přestupek postačí zavinění z nedbalosti. Správní orgány tak řádně posoudily veškeré okolnosti nyní projednávané věci.
18. V závěru žaloby žalobce namítl nepřiměřenost a nespravedlnost uložené sankce, když nebyly náležitě zohledněny všechny specifické okolnosti případu. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné pro porušení zásady spravedlivého trestání a zásady individualizace trestu.
19. Se shodnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na str. 7 napadeného rozhodnutí. Žalobce v podané žalobě jeho závěry nijak konkrétně nerozporoval, pouze zopakoval své dřívější výhrady. Krajský soud proto nemá, co by k této otázce více uvedl, když argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí plně aproboval. Žalobní námitka není důvodná.
20. Závěrem soud na základě obsahu správního spisu shrnuje, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích vyšly z náležitě zjištěného skutkového stavu věci a provedené důkazy jsou dostatečným a věrohodným podkladem pro prokázání skutku. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů shledal soud srozumitelnými, přezkoumatelnými a věcně správnými.
21. Jelikož krajský soud neshledal žalobní tvrzení důvodnými, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. dubna 2026

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně